

Török, a gólvadász

Csak pech, vagy mögötte más is?

Szeged peremvidékéről a város szívébe igyekvő 45-ös buszon reggelente együtt szoktam utazni egy föltűnő jelenséggel: a kapaszkodót szemmagasságból szemlélő vállas fiatalemberrel, ki hatalmas hátával sötétséget borít a mögötte elhelyezkedőkre. Megfigyelésem szerint mindig áll fél kezével fogódzkodik, a másikban Népsport, vállán rendszerint sporttáska. Török Bélának hívják, a SZEOL AK pólója, s ez a „gigantikus szervezet” immár a válogatott kétzetben készül a gólgártásra, lévén center. Aki nem ismerné, avagy nem tudná elképzelni alakját, bátran gondoljon Csapó Gáborra, a 250-szeres válogatott középjátékosra, még szűkösségük is passzol.

A válogatott sapkáját még nem húzhattad föl, mégis érdekel: hányzoros válogatottsággal lennél elégedett a visszavonuláskor?

— Remélem, hogy egyáltalán leszek válogatott. Rúsorán az edzőtábor után megígérte, hogy aki a keretben készül, azt mindenképpen kipróbálja. Lehet, hogy tíz válogatottság is örömmel töltene el, ha az egy világválogatott eléréssel párosulna, hiszen 200 válogatottság is lehet érdektelen. Egyszóval az a fontos, hogy engem világválogatottá válasszanak.

Egy korábbi beszélgetésünk alkalmával említetted, hogy a válogatottságot a gykori Pestre történt utazgatás miatt nem vállalnád. Most mégis Szeged és a főváros között ingázol.

— Akkor minden bizonyosan nem gondoltam át teljesen a dolgot. Végül is az ember önbecsülését megváltoztatja, ha a válogatottba hívják. Nincs mese, föl kell járni, ha el akarok érni valamit. Sok időmet elrabolja a pesti fölkészülés, ezért is számítok a kar oktatóinak támogatására.

Nemsokára használható a „dr”-t. Biztosan hallottál már rosszindulatú, de jogos megjegyzéseket azokkal kapcsolatban, hogy számos SZEOL-os sportoló jogot vesz. Mi erről a véleményed?

— Ha már megszereztem a doktori címet, akkor azt a vízben is használni fogom. Úgy gondolom, ha ennyit szenvedtem érte, akkor már viselem, elvégre nem mindenki jogász doktor ebben az országban. A sportolók támogatásáról pedig az a véleményem, hogy a középszerű sportoló nem érdemli meg a segítséget, de ha csak a sportolóknak segítenének, akkor nem lenne olyan nagy baj. A bőrömön érzem egyébként, milyen gondot jelenthet, hogy valaki a sportolás mellett tanul is. A vízben sokszor azt mondják, hogy lógok az egyetemről, az iskolában meg azt, hogy az edzésről maradok el...

Vidéki élsportolókat el szokták csábítani a fővárosba, nagycsapatokhoz. Téged hirtak már más egyesülethez, s ha igen, miért és meddig maradsz a SZEOL-nál?

— Konkrét ajánlatot még nem kaptam, de már hallottam arról hangokat, hogy elvinnének. Én azonban nem vagyok az a típus, aki odamegy dörgölözni. Mindenestre meg két évig, amíg az egyetemet tart, nem akarok elmenni.

Eddig jóformán csak a válogatottságról beszélgetünk. Végezetül azt kérem, hogy számolj be a SZEOL NSZK-évi tüzijáról!

— Stuttgartban, s peremvárosaiban töltöttünk tíz napot. Heilbronnban ötszáz méternyire laktunk az amerikai támaszponttól. A körülmények a fogadtatás minden igényt kielégített. Ahol jártunk, fogadást adott a polgármester, városnézést szerveztek, láttunk egy hatalmas sörgyárat, de egy kortyot se lehetett inni. Alacsonyabb osztályú csapatokkal játszottunk, és minden meccset nagy gólkülönbséggel nyertünk.

Béla kint is jól játszott az újságokban válogatottak titulálták, s valószínűleg nem csupán az ottani sajtó mentalitásának köszönhető, hogy az egyik nagy cikk élen ez állt: a gólvadász Török. Igaz, a vízben pecázni szoktak, de Török Bélától itthon az egyesületben és a válogatottban is elvárjuk a „vadászatot”.

D. I.

Nem hiszem, hogy létezik élsportoló számára kegyetlenebb dolog, mint ha sérülés miatt kell abbahagyni pályafutását. Főként, ha a baj fiatal korában éri, amikor még el sem juthatott igeresnek induló pályája csúcsára. Kovács Gáborral, a SZEOL AK 23 éves futballistájával csaknem ez történt. Illetve még maig sem biztos, hogy az a sérülés, amely hónapok óta kínozza, végül gyógyítható-e. Esetünkben azonban nemcsak arról van szó, elveszít-e egy labdarúgó a számára legkedvesebb, a sportolás lehetőségét, hanem arról az — egyedinek éppen nem nevezhető — hozzáállásról is, ami a sérült (vagy nem csak a sérült?) sportolót egyesületi és orvosi vonalon körülveszi.

volt kedvem, ezért jelentkeztem a jogi karra, levelező tagozatra. Fölvettek.”

Kovács Gábor Kalocsán született, ott is kezdett futballozni 10 éves korában. Végzős gimnazista korában kereste meg a SZEOL: jöjjön hozzájuk játszani. Az ajánlat jól is jött, hiszen amúgy is a szegedi tanárképzőre akart jelentkezni. Igent mondott, aztán fölveték a főiskolára, földrajztestnevelés szakra, s az egy év katonaság után elkezdhetette az edzéseket a kétfeketéknél. Mindez három és fél éve történt: azóta 80 bajnoki meccsen szerepelt a SZEOL-ban, ebből 46-szor az első osztályban. Öt NB I-es gólt szerzett. Amikor azok történetéről faggatom, nem éppen „túlzott önbizalommal” azt mondja:

„Az elsőt jegyzi meg leginkább az ember. Egy kapu előtti kavarodásból löttem a VOLAN ellen.”

A múlt hónapok azonban ekkor már nem találják a főiskola padjaiban. Miért?

„Abban az évben gyakran volt szerdán bajnoki forduló. Pont akkor a főiskolán nekünk kézilabdóránk volt, amiről így — a meccsek miatt — én hétszer hiányoztam a megengedett hat helyett. Nem írták alá a félvémet, ismételnem kellett volna. Ehhez nem

solta: összebb kell varrni a nagyon megnyúlt szalagokat mindkét térdemben.”

A lényeg az, közben telt az idő, már január volt, a térde nem javult, s a vezetők sem nagyon firtatták, mi van Kovácsal.

„Addig jó a játékos, amíg játszik.”

Végül ő javasolja, menjenek el Pestre egy térdspecialistához, s tisztázzák, alkalmas-e még játékra a lába, vagy sem.

„Február elején megnézték Pesten a térdem. Tényleg lazák a szalagok — mondta az orvos — az izületi tok kinyílik. Azt javasolta, erősítsék meg a szalagokat egy karbon-szállal, amit a szervezet nem dob ki, s idővel elszövetesedik.”

A játékos annak függvényében vállalta a műtétet, hogy nyáron lejárá szerződését az egyesület meghosszabbítja-e, vagy sem. Logikus: az operáció után leg hamarabb öszel léphetett volna pályára, s mi van, ha akkorra már nem szerződött játékos? A válasz azonban heteket vett igénybe... Végül szóban közölték vele: egyéves szerződést kap nyártól. Nosza, irány Pest, hadd műtsék a térdét. Az újabb, részletes vizsgálatok azonban azt mutatják: mégsem „annyira rossz” a lába, hogy feltétlenül műteni kelljen.

„Azt javasolták, hogy két hónapig erősítem a combizmaidat, mert az ellensúlyozza majd a térdszalag lazaságát, s ezután teljes intenzitással játszhatok.”

Mit mondjak egyrészt örülök, hogy nem kell operálni a lábam, s végre edzhetek valamit, másrészt bennem van a félelem: mi van, ha most erősítek, aztán elkezdek újra játszani, és megint lesérülök...? Akkor megint pihenek, megint játszom, és esetleg megint le kell állnom... Irigylem azokat, akik éveig képesek sérülés nélkül focizni. A másik dilemmám persze az: hogyan szabad erősítenem, hogy közben nehegy rosszabb legyen a térdem? Például az egyik orvos azt mondta: nyugodtan guggolhatok. A másik: mindent csinálhatok, de az istenért ne guggoljak. Hát, a lényeg, hogy végre legalább futathatók. S reménykedem, hogy talán április végén már pályára léphetek. Legalább ezzel válaszolhatnék azoknak, akik azt mondták: persze, szimulál, mert nem akarja égetni magát a mostani SZEOL-ban. Én szeretnék leginkább játszani!”

Eddig a történet. Tény, hogy Kovács Gabi peches játékos, hisz porcműtétjére is éppen akkor volt szükség, csaknem három éve, amikor meghívták a higanymozgású szélsőt az utánpótlás válogatottba. De nem pusztán az ő pechjéről van szó. Most március van, amikor újból edz, s szeptemberben volt a sérülés. Ennek tükrében vajon, hogyan értékelhetjük a honi sportorvoslást, s a helyi egyesületi ügyintézt? Főleg, ha mellé állítjuk annak a svájci sielőnek az esetét, aki három héttel térdoperációja után nyert nemrégiben világ bajnokságot...
BALOGH TAMÁS

JATE SC küldöttközgyűlés

© Mi volt a program Sopronban?

— Keményen edzettünk a válogatottal és az egyesülettel is. A SZEOL napi három edzéssel készült, a válogatottal pedig két edzés volt naponta. Délelőtt tíztől másfél órát úsztunk labdával és anélkül, délután háromnegyed-egy órát súlyoztunk, és utána 30—45 percet úsztunk. Focizni is szeretnénk volna, de nem adtak termet. Hát így telt a tíz nap.

© Rúsoránról már nem sok újat lehet mondani. Köztudott, hogy magas lángra ég, tüzei a játékosait. Te hogy ismerted meg, milyenek láttad a szövetségi kapitányt?

— Rendes ember. Mélyebben még nem ismerem, mert meccset nem játszottam vele. Munkásságát az jellemzi, hogy próbálja megtartani a magyar vízilabda tekintélyét s emellett fiatalok beépítésével a jövőre is gondolt. Rengeteget dolgozik mert egyszerre két csapatot irányít, mindkettőt magas színvonalon.

A JATE SC március 4-én 18 órakor tartotta meg vezetőszervező küldöttközgyűlést 97 fővel az egyetem aulájában. A sportegyesület elnöke, dr. Kocsondi András beszámolt a testület megválasztása óta végzett munkájáról a sportegyesület helyzetéről, gazdálkodásáról, a költségvetés

Siker Szolnokon

Az Országos Egyetemi és Főiskolai Bajnokság legjobb 16 csapata közé jutásért a JATE labdarúgó Szolnokon a tiszaligeti stadionban léptek pályára: JATE—Kereskedelmi Főiskola 4—3 (1—1). A salakos edzőpályán lejátszott mérkőzésen óriási küzdelemben alakult ki a szegediek továbbjutását jelentő eredmény. A tudományegyetem futballistái Horváth J. — Egyed, Maródi, Leindler, Kempler — Szemenyei, Horváth P., Tóth N., Cséffán (Horváth L.) — Démuth (Márton), Purkald

alakulásáról és javaslatot tett az elkövetkezendő időszak fő sportfeladataira.

Ezután dr. Csizsár Imre a Számvizsgáló Bizottság elnöke számolt be a sportegyesület pénzügyi, gazdálkodási tevékenységéről. Elmondta, hogy az egyesület megalakulása óta a sporteszközök, bérleti díjak, já-

összeállításban játszottak, s végig kezükben tartották a mérkőzés irányítását.

A mely talajú, erőt próbáló pályán nem a legjobban kezdtek Diene Gézának tanítványai: az ötödik percben a hálójukba került a labda. Ezt követően teljesen beszorult a hazai csapat, de a jelentős technikai fölényben levő szegediek csak a 44. percben tudtak egyenlíteni: egy szögletet

vezetői díjak, utaztatás és versenyzetetés költségei többszörösére emelkedtek, viszont a JATE SC költségvetése az egyesület megalakulása (1976) óta semmit nem változott, így egyre nehezebb gazdasági körülmények között dolgozik a 11 szakosztály.

Harmadik napirendi pont-

követően Leindler bőlított a kapuba.

Fordulás után is a JATE labdarúgó irányították a játékot, a szolnokiak csak a védekezéssel és alkalmankénti ellentámadásokkal próbálkoztak. A 60. percben szép támadás végén szerzett vezetést a JATE gárdája: Horváth, Kempler összjáték után utóbbi beívelését Purkald lefejelte és a tizenhatoson érkező Tóth N. a jobb

ként megválasztották a sportegyesület elnökségét, amelynek elnöke dr. Kocsondi András lett, a Számvizsgáló Bizottságot és a Fegyelmű Bizottságot, majd az új elnökség megtartotta első ülését, amelyen a munkafeladatokat, szakosztályi patronálást beszéltek meg. —ormándi—

sarokba lött. Ezt követően Purkald egyéni akcióból növelte az előnyt majd a hazaiak szabadrúgásból szedítették. Negyedórával a lefutás előtt Purkald újra kilépett a védők gyűrűjéből és a kifutó kápus mellett a hálóba gurított. Az utolsó percekben kapu előtti kavarodásból szerzte meg harmadik gólját a szolnoki csapat.

A végig jobb teljesítményt nyújtó szegediek mindegyike átlagon fölült nyújtott ezen a találkozón.